

David împărat peste tot Israelul

- 5:1-7:29 -

David ajunge în sfârșit împărat peste tot Israelul. „În sfârșit” este poate impropriu spus deoarece sincronizarea cu planul lui Dumnezeu este perfectă. Dumnezeu își împlinește o promisiune făcută cu aproximativ 20 de ani în urmă. Încrederea lui David în Domnul nu a fost făcută de rușine. Chiar dacă a trecut mult timp, chiar dacă mulți poate și-au pierdut speranța, Dumnezeu s-a dovedit atotputernic și credincios promisiunilor lui.

David a ajuns împărat la timpul hotărât de Domnul și conform vocii Lui: *„Toate semințiile lui Israel au venit la David, în Hebron, și au zis: „Iată că noi suntem os din oasele tale și carnea din carnea ta...”*. Iată că nici după moartea lui Iș-Boșet, David nu s-a repezit spre tronul lui Israel. El nu dorea să domnească cu forța, ci el dorea să slujească. Dar cum să slujească un popor care nu-l dorea nici pe el, nici pe Domnul? David așteaptă călăuzirea lui Dumnezeu. Vremea Domnului a fost atunci când tot Israel a venit de bunăvoie la David și i-a cerut să domnească peste ei. Ce diferit este David de toți liderii și împărații lumii! David nu stăpânește, ci și-a înțeles rolul de slujitor al poporului.

David și inima lui curată generează unitatea într-un popor dezbinat și dezorientat. Poporul era marcat de modelul lui Saul care încuraja gelozia, răzbunarea, nedreptatea, obținerea puterii mai presus de orice. După moartea lui Iosua au fost suficiente conflicte și gelozii între seminții. După moartea lui Saul, Israel a purtat război împotriva lui Iuda timp de șapte ani. Războiul a adus victime, și astfel ură și dorință de răzbunare. Conflictul dintre Ioab și Abner este o fereastră pentru a înțelege miile de dușmăanii din popor generate de război. Inima poporului se deschide însă spre vindecare sub impactul modelului lui David și înaintea frumuseții inimii lui. Cei nedreptățiți se pot identifica cu David și pot căpăta pace în inima lor urmându-i exemplul. Tot poporul își găsește în David un sprijin și o oază de odihnă. David este punctul unificator al poporului: *„Toți suntem os din oasele tale, și carne din carnea ta...”* Ei nu spun: „Tu ești os din oasele noastre și carne din carnea noastră.”, ci invers. Este foarte ciudată formularea lor. Mesajul era de regulă transmis de bătrânii lui Israel, reprezentanții semințiilor, iar David avea doar 37 de ani. Această formulare sugerează foarte clar că ei aveau nevoie de David și nu invers. Filistenii reprezentau un pericol iminent după moartea lui Abner. Israel avea nevoie de ajutor. Ei au înțeles bine, că David nu este robit de putere ca Saul. Ei au înțeles, că ei au nevoie de David și nu invers.

Această expresie apare de două ori în cartea Genesa. Prima dată în cap. 2 când Adam spune despre Eva: *„Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!”*. Apoi apare din nou în cap.29, când Laban, mai în vârstă decât Iacov, îi spune acestuia: *„Cu adevărat tu ești os din oasele mele și carne din carnea mea!”*. Expresia este folosită și de Abimelec în Judecători care, adresându-se fraților lui și familiei tatălui mamei sale, le-a spus: *„Și aduceți-vă aminte că eu sunt os din oasele voastre și carne din carnea*

voastră!". În toate aceste trei exemple cel mai tânăr este poziționat ca fiind os din oasele și carne din carnea celor în vârstă. Bătrânii lui Israel, când i se adresează lui David, inversează structura naturală a acestei formulări. Ei sunt cei care au nevoie de David, ei sunt mireasa care are nevoie de autoritatea și protecția mirelui. Și chiar dacă erau dezbinări sau dușmăni în popor, toți aveau nevoie de David și toți simțeau dragostea și acceptarea lui David. Ba mai mult, motivați de exemplul lui David ei puteau renunța la răzbunare și alege calea iertării.

Paralela dintre David și Hristos este mai mult decât evidentă. După cum David a fost cheia unității lui Israel, Hristos este elementul unificator al Bisericii. După cum ne spune Pavel în Efeseni cap.5, noi toți suntem os din oasele Lui și carne din carnea Lui. Acest lucru ne ajută să trecem peste diferențele dintre noi și să ne focalizăm pe nevoile noastre comune și pe ceea ce ne leagă. Exemplul lui Hristos ne ajută să renunțăm la dreptatea noastră, să iertăm din toată inima și să lăsăm jos sabia răzbunării. Fără iertare, unitatea Bisericii ar fi o iluzie. Privind la Hristos ne iertăm și ne acceptăm unii pe alții, și înțelegem că suntem una în El, că toți împreună formăm Mireasa Sa, cea care va fi înfățișată înaintea Tatălui într-o bună zi fără pată, fără cusur, fără zbârcitură.

În cap. 5 autorul ne prezintă momentul înălțării lui David de către Dumnezeu. După atâta vreme de așteptare sosise momentul înălțării lui David. Ca acesta să poată avea un impact mare asupra lui Israel și asupra neamurilor din jur, trebuia înălțat. Autorul evidențiază patru momente de înălțare. Primul moment este ungerea lui David ca împărat peste tot Israelul. David a fost dorit de tot Israelul și datorită exemplului lui națiunea a fost reunificată. Al doilea moment de înălțare îl reprezintă cucerirea Ierusalimului. Ierusalimul era o cetate bine întărită în care Iebusiții supraviețuiseră în mijlocul lui Israel de sute de ani. Era un simbol al rezistenței popoarelor date spre nimicire în cartea Iosua. Din pricina puterii lor militare și a înverșunării lor, ei au reacționat cu aroganță când David a decis asediul asupra Ierusalimului și au trimis lui David un mesaj de intimidare. David nu s-a lăsat intimidat, ci a găsit punctul slab al puternicei cetăți. Conform altor traduceri, ei au intrat prin canalul cu apă în cetate, acolo unde trebuiau aruncați acei „orbi și schiopi” care se împotriveau lui David. Cucerirea Ierusalimului a însemnat o mare biruință. David decide apoi să se mute din Hebron în Ierusalim. Decizia sa a fost foarte bine gândită. Ierusalimul era o cetate cu ziduri înalte și bine întărită și era așezată aproape de zona centrală a țării. Și mai mult: Ierusalimul avea să fie un simbol al unității. Ierusalimul, cetatea sfidătoare din mijlocul lui Israel, a fost cucerită cu armatele unite ale lui Iuda și ale întregului Israel. Hebronul era cetatea lui Iuda, cucerit de Iuda. Alte cetăți din Israel erau cucerite de diferitele seminții din Israel. Dar Ierusalimul a fost cucerit cu contribuția tuturor. Nimeni nu putea să se laude că Ierusalimul este mai degrabă al lui, și nimeni nu se putea simți străin în Ierusalim. Toți participaseră la cucerirea neînfriccatei cetăți. Prin cucerirea Ierusalimului, David aduce îmbărbătare și curaj în inima poporului descurajat de înfrângerile anterioare din războaiele cu filistenii, iar prin transformarea Ierusalimului în capitala împărăției, David consolidează unitatea țării sale. După victoria asupra Ierusalimului, autorul menționează explicit tema centrală a acestui capitol: *„David ajungea tot mai mare, și Domnul, Dumnezeul oștirilor era cu el.”*

Al treilea moment al înălțării sale îl reprezintă recunoașterea împărăției lui din partea marilor puteri. Tirul era o putere de temut în zona bazinului mediteranean. În urma victoriei

de răsunet asupra Ierusalimului, împăratul Tirului i-a zidit o casă lui David trimițându-i și materialele necesare și ingineri iscusiți. Era evident că Tirul dorea o alianță cu David, o legătură de pace. Reacția Tirului era o dovadă vie că Israelul devenise deja o mare putere în zona respectivă. Al patrulea moment al înălțării lui David îl descoperim în marea biruință asupra dușmanilor istorici ai Israelului: filistenii. Filistenii au înțeles că Israel devenise o reală amenințare și că cheia puterii și unității lor era David. De aceea, ei s-au unit și s-au pornit nu împotriva lui Israel, ci împotriva lui David: „s-au suit toți să-l caute.” Ei nu doreau atât victoria asupra lui Israel, cât și moartea unui om. Războiul era purtat direct împotriva lui David. Amenințarea era reală. În spatele armatelor filistenilor simțim ura celui rău față de Unsul Domnului și dorința lui de a-l intimida și nimici, pentru ca lucrarea minunată începută de Domnul prin el să ia sfârșit. David nu se lasă intimidat, ci se avântă în luptă și obține două mari victorii asupra filistenilor. Iată cum contraofensiva celui rău nu a făcut decât să ducă la întărirea împărăției lui Israel.

Dar autorul nu ne prezintă în aceste capitole doar înălțarea lui David, ci și inima sa curată în această perioadă de glorie. David nu se repede asupra tronului lui Iuda sau nu răspunde cu dispreț sau judecată asupra cererii celor 11 seminiți. David rămâne preocupat de unitatea împărăției lui. David este lucid și recunoaște sursa și motivul înălțării sale: „*David a cunoscut că Domnul îl întărea ca împărat al lui Israel și că-i ridica împărăția din pricina poporului Său Israel.*” David nu și-a însușit ca Saul succesele, ci a recunoscut că ele vin din partea Domnului și prin puterea Domnului. El nu a spus în inima lui: „Prin puterea mea am făcut toate acestea!”. Dar David a înțeles și motivul înălțării lui. El nu a spus: „Din pricina bunătății mele mă înalță Dumnezeu!”, ci a priceput că este un har care i se face de dragul poporului Său Israel. Domnul îl iubea pe Israel și dorea să-l facă un martor printre națiuni. Iată de ce Domnul îl înalță pe David: ca Numele Domnului să fie înălțat peste Israel și apoi peste celelalte națiuni. Cunoscând aceste lucruri, David poate să rămână smerit și total dependent de Dumnezeu. El nu se înfricoșează în fața armatelor filistenilor, ci este total dependent de Domnul. Autorul subliniază cum David merge pas la pas cu Domnul, cum Îl întreabă ce să facă și cum Îl ascultă întocmai. În prima bătălie, David întreabă dacă să se suie asupra filistenilor, iar după victorie îndreaptă toată slava către Domnul: „*Domnul a risipit pe vrăjmașii mei dinaintea mea ca niște ape care se rup.*” În a doua bătălie, Domnul îl învață să îi atace pe la spate și să dea și semnul începerii atacului: „*Când vei auzi un vuiet de pași în vărfurile duzilor...*”. David se încrede în Domnul și ascultă întocmai.

Deși Domnul îl înalță pe David nespuse de mult într-o scurtă perioadă de timp, David rămâne smerit și total dependent de Domnul. El învinge ispita mândriei și recunoaște că Domnul este Cel ce l-a înălțat din pricina poporului Său Israel. Acum se vede rodul dificililor ani de modelare prin peșteri și pustiuri. David rămâne în umbră atât timp cât îi cere Domnul, dar când este chemat să acționeze înaintea întregului popor, el nu ezită să accepte provocările Domnului. Un model are impact și în măsura în care este cunoscut. Un lider are credibilitate și în măsura în care poporul înțelege că Domnul este cu El. Să ne aducem aminte de ce i-a spus Domnul lui Iosua cu ocazia despărțirii Iordanului: „*Astăzi voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine cum am fost cu Moise.*” (Ios.3:7).

Un lider nu va putea rămâne în umbră tot timpul, deși ar fi mai confortabil așa. Un

lider, în umbră, nu se simte frustrat, ci pe deplin împlinit în Domnul. Responsabilitățile sunt mai puține, lupta cu ispita mândriei mai puțin intensă. Însă va veni vremea când Domnul îl va înălța. Atunci nu trebuie să se eschiveze, ci să accepte rolul de model în poporul Domnului, dar să vegheze asemenea lui David asupra inimii lui ca să nu se îngâmfe.

Următoarea decizie pe care o ia David este aducerea chivotului la Ierusalim. Oare de ce ia David o astfel de decizie? Iată că după o perioadă de tăcere asupra chivotului, autorul revine la chivotul uitat în casa lui Abinadab. Domnul nu a dat porunci noi cu privire la chivot. Saul a uitat și el de chivotul Domnului și l-a lăsat la Chiriatiel. Însă David își aduce aminte de chivot chiar la începutul domniei lui. După ce devine împărat David întărește mai întâi împărăția. El face acest lucru cu ajutorul Domnului. Mai întâi el cucerește Ierusalimul. Această victorie readuce curajul în inima poporului, precum și recunoașterea din partea marilor puteri ale vremii. Ba mai mult, David își fixează capitala la Ierusalim cu scopul de a întări unitatea împărăției. Iar apoi, cele două victorii asupra filistenilor înalță pe Israel ca o națiune liberă, autonomă și de temut. După această etapă absolut necesară de întărire și consolidare a împărăției, David decide aducerea chivotului Domnului la Ierusalim. Oare ce l-a determinat să facă acest lucru?

David iubea pe Domnul? Cum putea lăsa el chivotul Domnului uitat și nebăgat în seamă? Chivotul era tronul Dumnezeuului celui nevăzut care ședea între heruvimi. Oare cum a putut Saul să lase chivotul la Chiriatiel atâta vreme? Saul fusese preocupat de propria-i glorie. Astfel, înălțarea lui Dumnezeu devenea o reală amenințare. El, și nu Domnul, trebuia să fie în centrul atenției și în cântecele poporului. David era altfel decât Saul. Prima lui preocupare a fost chivotul Domnului. Oare nu era firesc ca chivotul Domnului să fie adus în capitala împărăției? David, care iubea pe Domnul, dorea să îl aibă cât mai aproape. Dar Domnul era nu numai Dumnezeuul lui David, ci și Dumnezeuul întregului popor. Întregul popor trebuia să poată ajunge cât mai repede înaintea Domnului, iar Domnul trebuia să fie în centrul atenției întregului popor. În cap. 5 Domnul îl înalță pe David nespuse de mult, iar David nu se mândrește, ci recunoaște că înălțarea vine din partea Domnului și nu prin puterea lui. El înțelege acest lucru, dar oare poporul înțelege acest lucru? Dacă în cap.5 Domnul îl înalță pe David înaintea poporului, în cap.6 David îl înalță pe Domnul înaintea lui Israel. David nu veghează doar asupra inimii lui ca să nu se mândrească, dar veghează și asupra inimii poporului ca să nu-l idolatrizeze. El vrea ca Israel să recunoască și să-L slăvească pe adevăratul Împărat. Din această pricină, mutarea chivotului la Ierusalim avea un rol strategic. David se putea închina zilnic înaintea Domnului pentru a putea reaminti poporului cine era adevăratul Împărat. Apoi, toți care veneau la împărat la Ierusalim putea să se închine înaintea Domnului.

Pentru a transmite acest mesaj poporului, David nu aduce pe ascuns sau în grabă chivotul la Ierusalim, ci organizează o imensă procesiune. Cel puțin 30.000 de oameni însoțeau chivotul de la Baale-Iuda (o altă denumire pentru Chiriatiel). Dar surpriză: chivotul e aproape să cadă din car, iar Uza este omorât deoarece a atins chivotul Domnului, încercând să îl sprijine. Ce s-a întâmplat de fapt? Cum de a îngăduit Domnul întreruperea unei asemenea sărbători în cinstea Lui? Doar decizia lui David era una atât de bună și duhovnicească, iar sărbătoarea era spre slava Lui. Și tocmai Domnul este Cel care o întrerupe

într-un mod atât de brutal. Închipuiți-vă 30.000 de oameni oprindu-se brusc din cântecele de bucurie și întorcându-se triști și înspăimântați la corturile lor. Doamne, după atâta vreme, poporul își aduce în sfârșit aminte de Tine datorită lui David, iar Tu nimicești fără milă un om și îi trimiți pe toți acasă? David încălcase o poruncă a Legii: chivotul trebuia purtat pe umerii leviților și nu pe un car. Domnul vroia astfel să transmită un mesaj lui Israel: El vrea să fie cât mai aproape de oameni, de inima omului, El este diferit de idolii popoarelor purtați prin tot felul de mijloace. Dar acești idoli nu aveau o relație personală cu vreun om. Dar, Domnul, care dorea fierbinte să locuiască în inima omului, dă poruncă clară în Lege ca chivotul să fie purtat doar pe umeri. Apoi, o a doua poruncă era ca nimeni să nu atingă chivotul Domnului. Domnul dorea să fie cât mai aproape de poporul Său, dar Domnul era de trei ori sfânt. Nici măcar leviții care purtau chivotul pe umeri nu aveau voie să atingă chivotul. Ei aveau voie să atingă doar drugii de lemn cu ajutorul cărora erau transportate lucrurile sfinte. Uza a sfidat sfințenia lui Dumnezeu și l-a ofensat pe Domnul cerurilor și al pământului. Oare Domnul are nevoie să fie sprijinit și protejat ca ceilalți idoli? Oare Domnul nu arătase în țara filistenilor suficient de clar că El își poartă singur de grijă. Este interesant faptul că în cap. 5 ni se spune că filistenii și-au lăsat idolii la Baal-Perațim (Șesul Rupturii) și evreii i-au luat. Acum, în cap. 6 Uza este lovit la Pereț-Uza (Ruperea lui Uza) pentru a încercat să sprijine carul lui Dumnezeu. Yahwe nu era ca idolii filistenilor. Aceștia nu s-au întors singuri în țara lor ca chivotul altădată. Ei aveau nevoie să fie purtați. Domnul nu! Păcatul lui Uza est foarte profund. El trădează o minimalizare a puterii Domnului și o raportare idolatră la Domnul. Domnul nu dorește să strice sărbătoarea dată în cinstea Lui, dar nu ezită să o facă pentru a transmite un mesaj corect poporului și pentru a nu lăsa poporul să își formeze o imagine distorsionată despre El. Domnul lui Israel era Domnul cel Sfânt, care se deosebea de idolii filistenilor dorind să fie aproape de inima omului și neavând nevoie de sprijinul acestuia. Poporul putea să își formeze o imagine greșită despre Domnul și să sărbătorească de fapt un idol al imaginației lor și nu pe Domnul cel viu și adevărat. Iată de ce Domnul intervine atât de drastic în această situație. El nu vrea să descurajeze poporul să se apropie de El, dar vrea să le amintească de sfințenia Lui și de puterea Lui!

Prima reacție este inevitabil cea de descurajare însă David se întristează, se mânie, se înfricoșează de sfințenia lui Dumnezeu și renunță la buna sa inițiativă: „*David s-a temut de Domnul în ziua aceea și a zis: „Cum să intre chivotul Domnului la mine?” Și nu a vrut să aducă chivotul Domnului la el în cetatea lui David, ci l-a dus în casa lui Obed-Edom din Gat.*”

David interpretează greșit intervenția lui Dumnezeu. El înțelege că Domnul nu a fost de acord cu inițiativa lui. Apoi, însă el va descoperi că nu inițiativa a fost greșită, ci modalitatea de a o pune în aplicare: „*David a zis: „Chivotul lui Dumnezeu nu trebuie purtat decât de Leviți, căci pe ei i-a ales Domnul să ducă chivotul lui Dumnezeu și să-I slujească pe vecie.” Și David a strâns tot Israelul la Ierusalim ca să suie chivotul Domnului la locul pe care i-L pregătise.*” (1 Cronici 15:2-3).

De multe ori ni se întâmplă și nouă să luăm inițiative bune, dar să nu fie vremea potrivită sau să nu folosim mijloacele dorite de El. Atunci când El ni se împotrivese, de regulă interpretăm ca David că Domnul este împotriva inițiativei noastre. Această interpretare

aduce în inima noastră întristare, dar și mânie. În 1 Cronici 13 ni se spune că David s-a mâniat. Mânia s-a născut din neînțelegerea următorului lucru: dacă eu am vrut să fac un lucru bun, de ce mi-a stat Domnul împotriva? Doar am vrut să îl fac pentru El și de dragul Lui! Dacă ne vom smeri inimile înaintea Lui, Domnul ne va descoperi adevăratul răspuns. Domnul i-a adus aminte lui David de porunca sa din Lege despre purtarea chivotului, dar l-a și încurajat din nou binecuvântând casa lui Obed-Edom unde a fost mutat chivotul: „*Au venit și au spus împăratului David: „Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom și tot ce avea, din pricina chivotului lui Dumnezeu.”*”

Păcatul lui Uza ne curtează pe fiecare din noi. Ori de câte ori încercăm să susținem lucrarea lui Dumnezeu printr-un compromis. Repetăm greșeala lui Uza. Dar de multe ori putem repeta acest păcat doar la nivel de atitudine. Nu este vorba despre un compromis vizibil, dar avem o atitudine care nu-L onorează pe Domnul: ne consumăm și ne îngrijorăm prea mult pentru lucrarea Lui, ne împovărăm prea mult cu ea, și undeva în adâncul nostru credem că lucrarea Domnului depinde de noi. Ruperea lui Uza este un avertisment pentru fiecare din noi pentru a înțelege cât de ofensator este acest păcat și cât de devastator poate fi el pentru viața noastră.

Îmbărbătat de Însuși Dumnezeu, David găsește curajul de mai iniția a doua oară aducerea chivotului la Ierusalim. De regulă, când apare un eșec în urma unei inițiative, oamenii evită să mai încerce a doua oară. Amintirea dureroasă a eșecului, teama de un nou eșec pot produce un blocaj teribil. David însă are mintea deschisă și înțelege cauza eșecului primei încercări și deosebește cu claritate voia lui Dumnezeu. El organizează din nou o mare sărbătoare în cinstea Domnului. În cadrul ceremoniei David alege să danseze înaintea Domnului din răspuțeri îmbrăcat nu în haine pompoase, ci în in subțire. Oare de ce își asumă David acest rol în cadrul ceremoniei? David dorește să se umilească înaintea Domnului pentru ca poporul să înțeleagă cine este adevăratul Împărat și să-și aibă privirile îndreptate asupra Lui. Chiar autorul îl numește pe David de două ori în acest pasaj „*împăratul David*” (v.12 și v.16). Mical îl numește tot împăratul David. Este evident că autorul dorește să evidențieze contrastul dintre funcția măreață a lui David și rolul pe care și-l asumă el în cadrul ceremoniei.

Mical sesizează acest contrast și îl disprețuiește pe David în inima ei. Interesant că autorul o numește de trei ori pe Mical în acest pasaj „*Mical, fata lui Saul.*” Mical trăia de fapt în spiritul tatălui ei, adică spiritul afirmării de sine. Mical era îngrijorată că David și-ar putea pierde din slavă înaintea poporului. Din perspectiva unui împărat care dorește să rămână sus pe pedestal, nu se cuvenea să se îmbrace în haine de in subțire și să joace ca un simplu om înaintea Domnului. Împăratul trebuia să poarte haine pompoase și să aibă gesturi fine și bine calculate! Însă David este îngrijorat ca nu cumva poporul să-l idolatrizeze și să uite de Domnul. Tocmai de aceea alege să fie un simplu om care dansează înaintea adevăratului Împărat. David îi aduce aminte că el a jucat înaintea Domnului care l-a ales mai presus de casa lui Saul pentru a fi împărat peste poporul Domnului. Deci, David îi atrage atenția lui Mical că el a dansat mai întâi înaintea Domnului și nu înaintea oamenilor. Preocuparea primordială a lui David era să fie plăcut înaintea Domnului și nu înaintea oamenilor. În al doilea rând îi amintește că Domnul era acela care l-a ales. El nu merita nimic, ci înălțarea lui

era prin puterea Domnului și harul Său, deci Domnul și nu el, trebuie să fie cel slăvit. În al treilea rând îi aduce aminte că tatăl ei fusese lepădat. Și oare nu fusese lepădat tocmai pentru că devenise prea preocupat de imaginea sa înaintea poporului și-l uitase pe Domnul? Și în al patrulea rând, David subliniază că poporul Israel era poporul Domnului și nu poporul lui David. Poporul Domnului trebuia să-L cinstească pe Domnul! Ce contrast între cuvintele lui Mical și cele ale lui David, între viziunea lui Mical și cea a lui David. În musturarea lui Mical cuvântul „Domnul” lipsește cu desăvârșire. Ea are o viziune absolut firească asupra situației. Ea nu este în mijlocul mulțimii care se bucura alături de chivot și nici nu se bucură că Domnul a intrat în cetatea ei. Este însă preocupată de imaginea lui David înaintea poporului, și indirect de imaginea ei în ochii oamenilor. David Îl pomenește de trei ori pe Domnul în mesajul adresat lui Mical și este copleșit de bucuria venirii Domnului în Ierusalim și premeditează să se umilească înaintea Domnului, înaintea ochilor Lui și înaintea poporului. David veghează asupra inimii lui și nu lasă ca mesajul ademenitor al Șarpelui transmis prin gura soției sale să-L îndepărteze pe Domnul. David dă dovadă de verticalitate în relația cu Mical și o confruntă duhovnicește fără teamă de conflict sau de tensiune. El pune relația cu Domnul mai presus de relația cu soția sa.

Perspectiva lui David este absolut șocantă: *„Vreau să mă arăt și mai de nimic decât data aceasta și să mă înjosesc în ochii mei; totuși voi fi în cinste la slujnicele de care vorbești.”*

Când toți ceilalți împărați sunt preocupați de mărirea gloriei lor (de fapt pentru asta trăiesc!), David este preocupat de micșorarea sa înaintea poporului. El vrea să scadă pentru ca adevăratul Împărat să crească înaintea ochilor poporului Domnului! Spiritualitatea inimii lui David a atins înălțimi amănitoare. Iată din nou rodul anilor dureroși ai modelării. David este frământat de relația lui Israel cu Domnul. El este conducătorul slujitor care și-a înțeles rolul fundamental de a veghea asupra relației lui Israel cu Yahwe. Nu atât proprietatea materială, libertatea și pacea erau țintele domniei lui David ci ținta sa principală era ca Israel să îl iubească pe Domnul mai presus de orice, chiar mai presus de David! David este lucid și înțelege inima bolnavă a poporului gata oricând să-și idolatrizeze liderul pământesc și să uite de Domnul cel viu și nevăzut. David știe bine că Saul a cultivat acest spirit în popor ani în șir, și de aceea încearcă să prevină căderea și să aducă vindecare. El știe că acest lucru nu va atrage dispreț din partea poporului, ci mai degrabă cinste, dar o cinste curată, după voia lui Dumnezeu. Poporul era chemat să îl cinstească pe David ca pe slujitorul pe care li l-a dăruit Domnul în marea sa bunătate, dar nu ca pe sursa mântuirii lor.

Privind la exemplul lui David descopăr o resursă nouă pentru a birui momentele dificile când ești denigrat, bârfit, disprețuit de cei pe care îi slujești cu mult drag. În astfel de momente te poți bucura că nu te idolatrizezi. Aceasta este partea cea bună, partea cea plină a paharului. Este adevărat că te și întristezi pentru că poporul Domnului încalcă porunca ce încurajează cinstirea liderilor și nu denigrarea lor și astfel este afectată relația lor cu Domnul. Dar pentru a nu te întrista prea mult poți face într-un fel haz de necaz și să te bucuri că tu nu umbrești slava lui Dumnezeu.

Capitolul 6 se termină pe un ton trist: *„Și Mical, fata lui Saul, n-a avut copii până în*

ziua morții ei.” Nu știm sigur dacă ea nu a avut copii deoarece David nu a mai intrat la ea niciodată sau pentru că Domnul a făcut-o stearpă. Oricum, autorul evidențiază o pedeapsă din partea Domnului care ne sugerează că Mical a persistat în spiritul lui Saul și nu a înțeles cu adevărat niciodată spiritul în care o chema David să trăiască. Pedeapsa a fost aspră, dar spre binele ei. Pedeapsa presupunea trei dimensiuni: privarea de la bucuria de a fi mamă, incapacitatea de a participa la întărirea casei regale a lui David și eliminarea definitivă din linia mesianică. Disprețuirea Unsului Domnului este un mare păcat înaintea Domnului. De aceea mare atenție cum ne raportăm la cei pe care Domnul i-a așezat în lucrarea Sa. De multe ori ei poate greșesc, iar de multe ori poate nu le înțelegem deciziile și comportamentul. Atenție însă ca nu cumva să cădem în păcatul de a-i judeca sau disprețui. Lucrul acesta nu place deloc Domnului și vom atrage asupra noastră pedeapsa aspră a Domnului.

Dacă în capitolul 5 Domnul îl înalță pe David înaintea poporului, în cap.6 David este cel ce Îl înalță pe Domnul în ochii lui Israel. David nu doar recunoaște în inima lui că Domnul este sursa înălțării sale dar dorește ca lucrul acesta să fie clar pentru tot poporul. Astfel, înțelegem o a doua mare responsabilitate a unui lider: el nu trebuie să vegheze doar asupra inimii sale pentru a nu se îngâmfa (cap.5), ci trebuie să vegheze și asupra inimii poporului pentru a nu-l idolatriza.

La începutul cap.7 autorul ne prezintă dorința lui David de a zidi o casă Domnului. Cum de a apărut această dorință în inima lui David? Oare nu știa David că Domnul este duh și că adevărata sa locuință este în ceruri, după cum el însuși scrie în Ps.11:4: „*Domnul este în Templul lui Cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri.*”? Oare credea David că Domnul are nevoie de un confort mai ridicat? În mod cert nu. Însă David era în continuare preocupat de raportarea poporului la împărat și la adevăratul Împărat: „*Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, iar Domnul locuiește într-un cort.*” Israelitul care venea la Ierusalim vedea pe de o parte casa strălucitoare a lui David, iar pe de altă parte un Cort modest în care locuia Domnul. Oare privirea lui nu avea să fie atrasă mai degrabă spre David decât spre Domnul? Ba mai mult, Israel începea să devină o națiune puternică în zonă. Cei dintre neamuri care aveau să îl viziteze pe David ce aveau să zică despre Dumnezeu lui David? Se impunea deci o casă strălucitoare, reprezentativă pentru Marele Dumnezeu al lui Israel.

David era în acord și cu planurile Domnului revelate în cartea Deuteronom. Acolo Dumnezeu îi spune lui Israel că, după ce va intra în țară și-i va da odihnă și-l va izbăvi de toți vrăjmașii lui, Domnul va face două lucruri: va porunci nimicirea amaleciților și va alege un loc în Israel unde să Își așeze Numele. Saul nu a fost preocupat el însuși de nimicirea amaleciților. Spre deosebire de el, David, când țara are odihnă, deja se gândește la un loc stabil și măreț unde să locuiască Numele lui Dumnezeu. David înțelege evoluția lui Israel pe scena istoriei și necesitatea schimbării Cortului cu o casă măreață și intuiește bine următoarea fază din planul lui Dumnezeu. Inima lui David nu se înstrăinează de Dumnezeu și nu devine copleșită de grijile și responsabilitățile împărăției. Inima lui rămâne aproape de inima lui Dumnezeu și intuiește viitoarele planuri ale Domnului.

Natan răspunde împăratului fără să îl întrebe pe Domnul mai întâi. Însă Domnul i se arată apoi lui Natan, și acesta trebuie să se smerească și să vină la David cu un mesaj diferit.

Chiar dacă uneori planurile noastre sunt foarte frumoase și bine intenționate, aceasta nu înseamnă cu nu mai trebuie să Îl întrebăm pe Domnul și să pornim de la premisa că, oricum sunt atât de frumoase încât sigur și Domnul este de acord. Intenția lui David de a zidi o casă Domnului presupunea o schimbare importantă despre care Dumnezeu nu pomenise nimic. Domnul trebuia neapărat consultat în această privință. Să analizăm cu atenție mesajul Domnului.

Domnul începe cu o întrebare care îi sugerează lui David că nu el va zidi o casă Domnului: „*Oare tu Îmi vei zidi o casă ca să locuiesc în ea?*” Și totuși de ce nu? Dumnezeu aduce două argumente pentru această decizie:

1. Eu am locuit într-un cort și nu o casă de la ieșirea din Egipt și până în prezent.
2. Nu am spus nici măcar o vorbă nici unui lider din Israel despre zidirea unei case în toată această perioadă de timp.

Sensul primului argument ar putea fi următorul: Eu am locuit într-un cort și nu M-am temut că acest lucru va umbri slava Mea înaintea lui Israel. Într-adevăr, Domnul a locuit într-un cort în primul rând pentru că trebuia să se deplaseze împreună cu poporul Israel. Apoi, a continuat să locuiască într-un cort pentru că încă nu-și alesese un loc stabil în Israel. Astfel, poporul putea înțelege că El nu are favoriți, ci că va alege să locuiască în seminția care Îl va iubi mai mult. Și în al treilea rând, poporul putea prețui Cortul nu prin strălucirea sa, ci datorită prezenței lui Dumnezeu în mijlocul lui. Deci, nu este așa de tragic că Domnul locuiește într-un cort. Al doilea argument aduce niște nuanțe noi. El insistă pe faptul că Domnul nu a luat nici o inițiativă în acest sens. Atunci când este vorba despre schimbările majore din planul lui Dumnezeu, Domnul și nu omul este Cel care trebuie să ia inițiativa. Deuteronom 11:10-11 specifică foarte clar:

„dar veți trece Iordanul și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară și veți locui fără frică. Atunci va fi un loc, pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru ca să facă să locuiască Numele Lui acolo.”

Este evident, că Domnul și nu omul, trebuia să hotărască atât locul în care va locui Numele Domnului cât și vremea pentru acel loc. Cu alte cuvinte: „Davide, Eu încă nu am luat nici o inițiativă în acest sens! Oare o poți lua tu în locul Meu? Oare crezi că Mi-a scăpat ceva? Că am uitat?” Aducerea chivotului la Ierusalim era o inițiativă care nu presupunea o schimbare majoră în planul lui Dumnezeu. Domnul a fost de acord cu ea și a încurajat-o. Înlocuirea Cortului cu o casă era însă o inițiativă foarte curajoasă care presupunea schimbările rânduielilor din Lege care prevedea ca chivotul să locuiască într-un Cort. Această schimbare o putea face doar Domnul și nu intra în atribuțiile omului. Domnul Se bucură că

David este frământat de gloria Sa și că intuiește următoarea fază din planul Său, dar îi atrage atenția că schimbarea o poate iniția doar Dumnezeu și că o va face la vremea potrivită. Uneori în dorința noastră de a înălța Numele Domnului, putem să îl minimalizăm pe Domnul și să oferim prea multă importanță acțiunilor noastre. Domnul va rămâne însă Dumnezeu, și noi doar niște oameni. După prezentarea celor două argumente, Domnul îi aduce aminte lui David istoria înălțării lui și că, de fapt, Domnul a fost și va fi sursa succeselor și victoriilor sale. Domnul a luat inițiativa și l-a chemat în lucrare, El a fost alături de David, și El a nimicit pe toți vrăjmașii lui. Este interesant că unele traduceri folosesc timpul viitor începând cu v.9b: „și îi voi face numele mare... și voi da un loc poporului Meu...”. Nu știu exact care este varianta cea mai bună de traducere. Însă este evident că Domnul insistă că El este cel care l-a înălțat pe David. Oare de ce îi aduce aminte Domnul lui David în acest context că El este Cel care l-a înălțat. Oare uitase David acest lucru?

David nu uitase acest lucru, dar pasajul aduce o nuanță nouă asupra procesului înălțării. În cap. 5 Domnul este Cel care îl înălță pe David. În cap.6 David este cel care îl înălță pe Domnul. Toate bune și frumoase, dar inima lui David și inima poporului ar fi putut să cadă în următoarea capcană: „Da, Domnul este Cel care l-a înălțat pe David, dar apoi și David l-a înălțat pe Domnul!”. Relația dintre David și Domnul putea fi percepută ca pe un parteneriat atractiv: Tu mă înalți, și eu Te înalț! Inițiativa lui David de a zidi o casă Domnului întărește ideea de parteneriat: „Uite, Doamne, ce idei mai am eu pentru înălțarea Numelui Tău! Eu Te voi înălța din nou!” Dar David și Domnul nu erau parteneri. Ori cât de apropiată era relația dintre Domnul și David, David rămâne un simplu om, iar Domnul Marele Dumnezeu. Dumnezeu are un plan perfect și El trebuie să ia inițiativa în schimbările majore. Atâta vreme cât Domnul nu spusese nimic de zidirea unei case, David nu trebuia să fie atât de nerăbdător să zidească o casă Domnului. Deși el dorea să facă un lucru spre slava lui Dumnezeu, el putea uita că în cele din urmă Domnul este Cel care se înălță singur pe Sine. Dar oare nu o face prin oameni? Ba da, dar Domnul Își înălță Numele înălțând oameni ca David. Da, Numele Domnului a fost înălțat prin David! Dar cine l-a înălțat pe David? Cine a luat inițiativa și a susținut tot procesul înălțării lui David? Oare nu Eu Domnul, îi spune Domnul lui David. Oare cum am făcut cu tine, nu trebuie să procedezi tot așa și cu viitoarea Mea locuință? Deci, dacă Numele Domnului a fost înălțat prin David, dar David a fost înălțat prin Domnul, aceasta înseamnă că de fapt, Domnul este Cel care s-a înălțat pe Sine. De fapt, noi nu putem să înălțăm Numele Domnului, ci doar să acceptăm să fim înălțați de harul Său și să fim conștienți că înălțarea noastră este spre slava Lui. Domnul Își înălță Numele prin înălțarea noastră. De aceea, nu suntem parteneri, și niciodată nu ne va fi dator cu nimic. „Davide, vrei să îmi zidești o casă? Dar oare am luat Eu vreo astfel de inițiativă? Eu sunt Cel care te-am înălțat, și nu Tu pe mine! Vrei să Îmi zidești o casă? Eu îți vestesc că Eu îți voi zidi Ție o casă!”.

Deși Domnul se referă la dinastie, cuvântul folosit „casă” este foarte sugestiv. David este frământat de soarta Numelui Domnului și vrea să Îi zidească o casă, fără ca Domnul să nu fi luat nici cea mai mică inițiativă în acest sens. Domnul însă îi răspunde zâmbind: „Tu să îmi zidești Mie o casă? Eu ți voi zidi ție una!” această formulare ne ajută să surprindem mai bine tensiunea textului: de fapt cine înălță pe cine? Reacția lui Natan ne arată că el însuși era

copleșit de ascensiunea lui David. Cum de a îndrăznit Natan să îi răspundă lui David: „*Du-te și fă tot ce ai în inimă, căci Domnul este cu tine.*”, fără să întrebe mai întâi pe Domnul, când în discuție era însăși schimbarea orânduielilor din Lege cu privire la Cort? Oare începea să vadă Natan în David partenerul lui Dumnezeu care înalță Numele Domnului? Inima noastră este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea, încât chiar după ce cineva face un lucru spre slava lui Dumnezeu, noi să rămânem copleșiți și uimiți de ce a făcut el pentru Domnul.

Domnul îi spune lui David despre planurile pe care le are El cu privire la zidirea casei lui și înălțarea sa. Și apoi, îi vorbește despre zidirea casei Domnului. Davide, mai întâi îți voi zidi Eu o casă, și apoi unul din fiii tăi îmi va zidi Mie o casă! Ordinea este atât de importantă, cât și cine ia inițiativa. Omul trebuie să rămână om, și Domnul Dumnezeu.

Dumnezeu în bunătatea Sa îi descoperă și faptul că ideea sa cu zidirea unei case Domnului era totuși o idee bună. Dar Domnul precizează foarte clar că nu el, ci fiul său avea să zidească Numelui Său o casă. Uneori planurile și ideile noastre sunt foarte bune dar vremea lor este mai târziu. Sunt informații la care nu avem acces, și din această pricină este foarte greu pentru noi să identificăm vremea unui lucru de sub soare. Mai târziu, Dumnezeu îi va spune lui David că nu el va zidi Casa, căci este un om al sângelui. Într-adevăr, David a purtat multe războaie și a dus până la capăt mandatul primit de Israel în timpul lui Iosua. Aceasta a fost slujba lui David ca împărat. Domnul își revela prin istoria lui Israel planul Său de restaurare a Universului. David, ca om al sângelui creiona paradigma judecării viitoare a lui Dumnezeu. Solomon ca om al păcii creiona minunata perioadă de restaurare după împlinirea judecării. De-abia după judecată, strălucirea ascunsă a Cortului Său va deveni vizibilă și va copleși cu slava sa inima oricui. Prin viața lui David Domnul zugrăvește un tipar profetic pentru cele două veniri ale lui Mesia: Împăratul a venit la ai Săi ca Salvator, dar ai Săi nu L-au primit, ci L-au respins și prigonit pe nedrept; după o vreme însă Domnul a intervenit și L-a înălțat și reabilitat, după care a venit judecata Domnului: peste cei ce L-au respins și peste neamurile vrăjmașe lui Israel. Prin viața lui Solomon Dumnezeu zugrăvește un tipar profetic pentru perioada care reprezintă rodul celor două veniri ale lui Mesia: o perioadă de pace și prosperitate, o perioadă de glorie pentru Casa lui Dumnezeu și poporul Lui!

Domnul îi promite lui David o dinastie puternică care va întări împărăția lui Israel. Domnul face o promisiune specială acestei dinastii: „*dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuia omenească și cu lovituri omenești; dar harul Meu nu se va depărta de la el, cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta, ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.*”

Saul a greșit, și Domnul a îndepărtat casa lui de la tron și a ales pe David. Domnul îi promite lui David că El nu va face acest lucru în cazul urmașilor lui care vor greși. Ei vor fi pedepsiți, dar nu casa lui David nu va fi lepădată niciodată, ci mereu un urmaș al lui David va ședea pe tron. Această promisiune pentru casa lui David, era de fapt o mare promisiune pentru Israel. Întărirea pe vecie a casei lui David presupunea de fapt întărirea pe vecie a lui Israel. Aceasta însemna că Israel avea să se bucure de libertate și binecuvântare pe vecie. El nu va mai fi niciodată rob, și niciodată nu va fi strămutat din moștenire. Ne aducem însă

aminte de blestemele și binecuvântările din Deut. 28 și Lev.26, și analizăm cu atenție acele pasaje care precizau cât se poate de clar că persistența lui Israel în păcat va duce la strămutarea lui din moștenire. Cum se împacă acest lucru cu promisiunea necondiționată față de David, casa lui și împărăția lui: „*Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui pe vecie, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.*” O primă interpretare ar fi aceea că urmașii lui David vor fi și ei credincioși ca David și vor călăuzi poporul Domnului pe căile Lui. Făcând acest lucru Israel va trăi în ascultare de Domnul și astfel se va bucura pentru totdeauna de binecuvântarea Lui. Și este adevărat, că spre deosebire de regatul de Nord (Israel, după divizarea țării după moartea lui Solomon), Iuda s-a bucurat de mai mulți împărați credincioși care au condus poporul spre ascultarea de Domnul. Astfel, timp de peste patru sute de ani, Iuda s-a bucurat de libertate. Totuși, după patru sute de ani, din pricina fărâdelegilor împăraților lui Iuda și a poporului lui Iuda, Domnul i-a lepădat și Iuda s-a dus în robia babiloniană. Astfel, împărăția lui David a dispărut de pe hartă, iar scaunul lui a rămas gol. În acest context, este scris Psalmul 89. Psalmistul analizează tocmai promisiunea necondiționată din legământul davidic. Psalmul are trei părți. În prima parte psalmistul laudă credincioșia, bunătatea și puterea Domnului. Apoi, în a doua parte, el reia legământul davidic, pe care un Dumnezeu credincios, bun și atotputernic ar trebui să-l împlinească. El insistă pe promisiunea necondiționată a lui Dumnezeu:

„Dacă fiii lui vor părăsi Legea Mea și nu vor umbla după poruncile Mele, dacă vor călca orânduielele Mele, și nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiua și nelegiuirile cu lovituri; dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei, și nu-mi voi face credincioșia de minciună; nu-mi voi călca legământul, și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint oare lui David? Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna, va dăinui pe vecie și ca martorul credincios din cer.” (Ps.89:30-37).

Apoi, în a treia parte a psalmului, el descrie momentul îndepărtării și smeririi casei lui David. Cel mai probabil, psalmistul se poate referi la momentul ducerii în robia babiloniană când pentru prima dată după mai bine de patru sute de ani scaunul de domnie al lui David a rămas gol. Psalmistul se întreabă pe bună dreptate cum stă în picioare credincioșia lui Dumnezeu: realitatea istorică contrazice fără drept de apel promisiunea făcută de Domnul lui David. Sfârșitul psalmului este însă glorios: fără a găsi și oferi un răspuns la această contradicție, psalmistul scrie ultimul verset: „*Binecuvântat să fie Domnul în veci! Amin! Amin!*” (Ps.89:52). Cel neprihănit va trăi prin credință. Chiar dacă nu înțelege, și chiar dacă aparent Domnul se contrazice, psalmistul acceptă prin credință existența unei explicații mai presus de el și găsește puterea să binecuvânteze din inimă Numele Domnului! Și totuși, care este acea explicație mai presus de el. Explicația este că promisiunea lui Dumnezeu pentru casa lui David se împlinește în două faze și pe două planuri distincte. În prima fază, acel fiu al lui David care va zidi o casă Numelui lui Dumnezeu este Solomon. Dar după patru sute de ani, casa lui David rămâne fără tron și fără împărăție. Acest lucru ne face să explorăm a doua fază și al doilea plan. În ceilalți psalmi ai lui David descoperim că din el va veni Mesia, despre a cărui scaun de domnie și împărăție se spune că vor dăinui pe vecie:

„Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și în veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor.” (Isaia 9:6-7).

Este vorba despre Mesia, Fiul lui Dumnezeu care domnește din veșnicie în veșnicie peste tot Universul peste tot pământul și peste poporul lui Dumnezeu. Prin acest Fiu al lui David, Domnul rămâne credincios promisiunii făcute lui David! Astfel, înțelegem de ce autorii Noului Testament consideră că fiul care va zidi o Casă Numelui Domnului nu este doar Solomon, ci și Mesia Însuși. În Evrei 1:5, autorul ne spune cu privire la Mesia: „Căci căruia din îngeri a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?”. Și iarăși: „Eu îi voi fi tată și El îmi va fi fiu.”? Este evident cum el citează din 1 Sam.7, și consideră acest text o profecie cu privire la Mesia.

Domnul îl ia din nou prin surprindere pe David și îl copleșește cu măreția planurilor Lui. David, asemenea unui partener grijuliu, se frământă cu ideea că a sosit momentul zidirii unei case Numelui Domnului și propune o astfel de inițiativă, pe care „se părea” că Domnul „o uitase”. Domnul însă îi aduce aminte că El este Dumnezeu și îi vorbește despre faptul că El va zidi mi întâi o casă lui David, și că într-adevăr, unul din fiii lui va zidi o casă Numelui lui Dumnezeu. Acest fiu va fi mai întâi Solomon și apoi, Mesia Însuși. Domnul îi deschide lui David o perspectivă minunată asupra planului Său veșnic, în care se regăsește și ideea lui David, dar la vremea potrivită. De multe ori venim cu idei minunate înaintea Domnului care parcă îi scapă lui Dumnezeu. Domnul nu este de acord cu ele de multe ori, dar aceasta nu pentru că ideile nu ar fi bune, ci pentru că El are altele mai bune care înglobează de cele mai multe ori și ideile noastre. David a dorit să zidească o casă Domnului. Domnul nu l-a lăsat, dar i-a zidit el o casă veșnică și a dat fiului lui harul zidirii unei case. Să nu descurajăm deci atunci când Domnul nu este de acord cu ideile noastre, ci să avem răbdare să descoperim ideile Lui infinit mai înalte decât ale noastre.

Capitolul 7 se încheie cu minunata rugăciune a lui David. Rugăciunea cuprinde trei părți: în prima parte (v.18-21), David își exprimă recunoștința față de Dumnezeu și se arată copleșit de planurile Lui cu viața sa și a casei lui. Capitolul a început cu marea frământare a lui David de a zidi o Casă Numelui lui Dumnezeu, de a face ceva foarte important pentru Domnul, și se termină cu David care este copleșit de ce va face Dumnezeu pentru El. Domnul nu va rămâne niciodată dator nimănui. Oricât am face pentru El, am face tot prin harul Lui, și chiar și în acest context, El ne va da însutit înapoi. Tot timpul vom vedea că am renunțat la gunoaie pentru a primi comori. David înțelege acest lucru și se apropie cu profundă smerenie și recunoștință față de Domnul: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea de m-ai făcut să ajung unde sunt? Și încă atât este puțin înaintea Ta...” Reacția lui David nu este: „după cât am suferit...se cuvenea să primesc aceste lucruri!”. Nu, ci David înțelege că nu merită nimic, ci că totul este prin har și că Domnul îi oferă mai mult decât și-a imaginat vreodată. David recunoaște că el este om și că Domnul este Dumnezeu. Nu este vorba de

parteneriat, ci de o subordonare totală față de Autoritatea Supremă. În a doua parte a rugăciunii, David înalță unicitatea lui Dumnezeu și a poporului Său, Israel (v.22-24). Aducerea în discuție a unicității lui Israel apare ca un element neașteptat în rugăciunea sa. Domnul făcuse o promisiune lui David și casei Lui, dar David rostește în mijlocul rugăciunii sale minunate cuvinte despre Israel și planurile lui Dumnezeu cu acest popor. În cap 5, ne aducem aminte că David a înțeles că Domnul îl înălța din pricina poporului Său Israel. El înțelege și acum că o promisiune făcută lui și casei lui nu putea fi despărțită de poporul Lui. Ba chiar era făcută de dragul acestui popor. O dinastie puternică era cheia pentru o împărăție puternică, pentru prosperitatea, unitatea și libertatea națiunii. David își aduce aminte de planurile Domnului cu Israel: Domnul l-a răscumpărat pe Israel ca să fie poporul Lui și ca să Îl reprezinte printre neamuri. El nu separă promisiunea făcută lui de planul Domnului cu poporul Lui. El înțelege că scopul promisiunii este tocmai acela de a împlini planul Domnului cu poporul Lui. David nu este un individualist, un egoist sau un erou solitar. El este alipit cu toată inima de poporul Domnului și de planurile Domnului cu poporul Lui. De fapt, el trăiește pentru poporul Domnului. Tocmai de aceea aduce în discuție în mijlocul rugăciunii sale planurile Domnului cu Israel.

În a treia și ultima parte a rugăciunii sale (v.25-29), David îi cere lui Dumnezeu să își împlinească promisiunile făcute lui și casei lui. David cere acest lucru cu profundă smerenie. De două ori David menționează că are curajul să ceară acest lucru, tocmai pentru că Dumnezeu a fost Cel care a luat inițiativa și a rostit această promisiune (vezi v.27 și v.29b). David a înțeles că în schimbările majore din planul Lui, singurul care poate lua inițiativa este doar Dumnezeu. Din această pricină, el insistă acum în rugăciune, că îndrăznește să se roage pentru o dinastie fără sfârșit tocmai datorită faptului că Domnul a rostit o promisiune în acest sens. David nu este indiferent față de promisiunile lui Dumnezeu făcute lui. El se smerește, renunță la planurile lui și acceptă planurile Domnului, mult mai înalte, mult mai minunate. El le primește cu bucurie și entuziasm și dorește împlinirea lor și se roagă fierbinte pentru împlinirea lor. Dar oare de ce face acest lucru? Era David centrat pe sine și dorea ca orice om ca numele lui și a casei lui să străbată cu răsunet istoria? Nu, inima lui David era alipită de planurile Domnului și în v. 26 el precizează foarte clar de ce dorește ca să se împlinească promisiunea lui Dumnezeu cu privire la casa lui: „*Slăvit să fie Numele Tău pe vecie și să se zică: „Domnul oștirilor este Dumnezeul lui Israel.”*”. David dorește ca prin casa lui, Numele lui Dumnezeu să fie înălțat în Israel și apoi peste toate popoarele pământului. Din această pricină, și nu din alta, dorește atât de fierbinte împlinirea promisiunilor făcute lui și casei lui. Și David nu uită nici în finalul rugăciunii să menționeze că el nu vede la sine nici un merit: „...*Și Tu ai vestit **harul** acesta robului Tău!*”.

Să analizăm din nou ideile principale din cap.5-7:

1. **Cap.5:** Domnul îl înalță pe David înaintea poporului, iar acesta veghează asupra inimii lui pentru a rămâne smerit și dependent de Domnul.

2. **Cap.6:** David îl înalță pe Domnul înaintea poporului, și veghează asupra inimii poporului ca să nu-l idolatrizeze și să uite de Domnul.
3. **Cap.7:** David dorește să înalțe și mai mult Numele Domnului zidindu-i o casă, dar Domnul îl oprește și-i vestește că El îl va înalța și mai mult, zidindu-i o casă veșnică.

Este evident, că tema înălțării este o temă centrală. În cap. 5 Domnul îl înalță pe David, în cap. 6 David îl înalță pe Domnul, iar în cap. 7 se răspunde la întrebarea: de fapt, cine înalță pe cine? Iar răspunsul este că David și Domnul nu sunt parteneri, că David este om, iar Domnul este Dumnezeu, și că de fapt, Domnul îl înalță atât pe David cât și propriul Nume, că nimeni nu-i va rămâne dator și că totul este prin harul Lui și spre slava Numelui Lui. Iată că nici măcar când îi înălțăm Numele cu sinceritate nu ne putem lăuda înaintea Lui și El nu ne rămâne dator: Davide, vrei să faci multe pentru Numele Domnului? Foarte frumos, dar nu uita că tot ce faci pentru El e tot prin harul Lui și că oricum El va face mai mult pentru tine decât face El prin tine pentru El! *Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile!* Amin.

Dacă analizez cap.1-4 din perspectiva revelației progresive a lui Dumnezeu, observ un element care nu apare cu atâta claritate până acum în Vechiul Testament, și anume: rolul liderului ca model pentru vindecarea inimii unei națiuni. Într-adevăr, în primele patru cap. descoperim cum frumusețea inimii lui David vindecă națiunea de spiritul lui Saul. Înțelegem de ce liderul nu poate rămâne în umbră. El este modelat în umbră, dar la un moment dat, ce a zidit Dumnezeu în el, în ascuns trebuie adus la lumină, trebuie să strălucească în ochii poporului. Un lider este în primul rând un model, un reper moral pentru ceilalți. Această secțiune evidențiază atât impactul pe care l-a avut Saul asupra inimii poporului, cât și vindecarea adusă de modelul lui David. Este de fapt, o nouă secțiune din manualul de leadership dăruit de Domnul omenirii. Fiecare lider trebuie să înțeleagă atât impactul foștilor lideri asupra comunității pe care o slujește, precum și rolul lui primordial de model și reper moral. Liderul devine o persoană publică și trebuie să se comporte ca atare. Deși, el nu fuge după slava mulțimii, el trebuie să fie foarte interesat ca să fie înțeles corect de națiune și să nu fie interpretat greșit. David dorește ca poporul să vadă că el nu sărbătorește moartea lui Saul, că nu atacă Israelul, că nu a poruncit moartea lui Abner, că nu aprobă asasinarea lui Iș-Boșet. El inițiază acțiuni publice tocmai pentru a îndepărta zvonuri și pentru a-și juca rolul de model. Orice lider nu trebuie să cadă într-o falsă capcană a modestiei, ci să își joace cu cinste rolul de model pe care i l-a oferit Domnul.

Dacă analizez cap.5-7 din perspectiva revelației progresive a Vechiului Testament, primul lucru care mi se evidențiază ca nou îl descopăr în cap. 6: nicăieri până în Sam.6 nu este prezentat atât de clar preocuparea unui lider ca nu cumva el să ia locul lui Dumnezeu înaintea poporului. Ideea de veghere asupra propriei inimi într-un context de înălțare o mai găsim chiar în Samuel. Dar cap. 6 aduce la lumină un mare adevăr: liderul trebuie să vegheze nu doar asupra inimii lui pentru a nu se îngâmfă, ci și asupra inimii poporului pentru a nu-l

idolatriza. Când Domnul îl înalță, el trebuie mereu să îl înalțe pe Domnul astfel încât privirea poporului să fie ațintită spre El. Dar în acest proces (vezi cap.7), liderul și Dumnezeu nu sunt parteneri, și liderul rămâne un simplu om, iar Domnul un mare Dumnezeu. Liderul nu trebuie să cadă în ispita de a sprijini carul lui Dumnezeu și de a-și lua lucrarea în serios, ci să își amintească mereu că Domnul, de fapt, își înalță propriul Nume. Totul este din El, prin El și pentru El! Este interesant cum autorul asociază în aceste capitole tema ispitei de a-ți lua prea în serios rolul și de a sprijini carul lui Dumnezeu și tema responsabilității de a veghea asupra inimii poporului. Ideea pe care ne-o sugerează autorul ar fi: responsabilitățile liderului sunt foarte mari și importante, dar niciodată nu trebuie să uite că el, deși extrem de important în planul lui Dumnezeu, este doar un simplu om, și Domnul rămâne singurul Dumnezeu! În același timp, cap 7 are o importanță deosebită datorită legământului davidic. Domnul descoperă pe de o parte următoarea etapă din planul Lui: „*fiul tău va zidi o casă Numelui Meu.*”, iar pe de altă parte avem primul indiciu că Mesia, cel mult așteptat, va veni din David. Dacă Mesia vine din David, această înseamnă că David reprezintă și o prefigurare a lui Mesia, și că deci trebuie să interpretăm cartea Samuel, și din perspectiva tiparelor mesianice zugrăvite prin viața lui David.